

„Gazeta“ wychodzi co tydzień, wyjąwszy niedziele i dni świąteczne. Oddzielnie Nr. Czasu, o ile pasuje, w Krakowie po 10 c., w przesyłce pocztową 12 c. We Lwowie po 10 c. do nabywcy w Biurze Dzieniarków, ul. Maroka Ludwika 1. 9.

Prenumerata wynosi:

Table with 3 columns: Poństwa w państwie austriackim, do Włoch, Francji, Anglii, Belgii, Szwajcarii, Turcji i innych państw, należących do związku pocztowego.

Prenumerata przyjmuje się tylko od 1-go do ostatniego dnia w miesiącu. Listy z pieniędzmi i przekazy pieniężne na prenumeratę i ogłoszenia naprawa się nadają franco do Administracji „Czasu“ w Krakowie. Listy reklamacyjne nieopłacone nie podlegają opłacie pocztowej. Listów ni frankowanych nie przyjmuje się. Makulaturę nadawanych nie zwraca się.

CZAS

Prenumeratę przyjmują:

Administracja „CZASU“ w Krakowie ul. Maroka Ludwika 1. 9. Biuro pocztowe. Mieszkojąca prenumeratę księgarnia S. A. Kryszanowskiego, handel Suidowicza w Sukiennicach, biuro dzienników i ogłoszeń Ignacego Hessa przy placu Maryskim 1. 9. handel Bajera przy ulicy Grodzkiej, główna trafikarstwo Ryku i ulicy św. Jana. — Ogłoszenia (sąsady) przyjmuje się za opłatą od miejsca wiersza drobnym drukiem (petit), za pierwszy raz 10 cent, za każdy następny po 5 cent. Nadcięższe (na 3 stronie) od miejsca wiersza drukiem drobnym po 20 cent, za każdy raz. — Ogłoszenia i prenumeratę przyjmują: we Włocławku Biuro dzienników ulica Karola Ludwika 1. 9.; w Warszawie wyłączenie p. Adam, Rue des Saints-Pères 81, (prenumeratę p. W. Macoskowski, Courbevoi pod Paryżem, Rue du Chemin de fer 44); w Wiedniu p. Haasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu n. M., Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wroclawiu), A. Appelik, B. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze), H. Schalek, M. Dukes, J. Danneberg, (tylko prenumeratę p. H. Goldschmidt & C.), w Frankfurtu n. M. G. L. Dukes & C. W Wiedeniu przyjmują ogłoszenia pp. Reichman i Frenzier, listy ogłoszeń przy ul. Senatorskiej.

Kraków 18 października.

Rzeczna jutro rocznicę obchodzi nasza stara jagiellońska szkoła. Z przed czterech wieków wśród orszaku mistrzów, co jej sławę i uznanie w pierwszym zaraz rozkwicie zapewnili, występuje ku nam profesor Akademii krakowskiej Jan z Kent, Joannes Cantius, święty patron Uniwersytetu.

Inni szeroko zajął się sławą, wzniesając ognisko ludzkiej mądrości, z Grzegorzem z Sankoka wyprzedzając rozwój filozofii, z Brudzewskim i Kopernikiem sięgając do słońca, aby wydrzeć tajemnicę obrotu słońca w przestrzeni. Jan Kanty pochodni wznosił wizerunek niebu — a od tej pochodni biją blaski łaski, spływają promienie wiary przez cztery wieki na głowy mężów nauki i dżgiego pokolenia młodzieży. Tamci dali Uniwersytetowi sławę swych badań i odkryć, on chwałę swych cnót i świętości.

Wiernie, z niezmierną ciężką przechowuje Uniwersytet drogie pamiątki świętego patrona — ale niedość dotąd zbadane są pisma, ślad jego nauki w Uniwersytecie i nie wszystkie szczegóły życia umiejętnie wyjaśnione. Kościół zebrał dowody świętości i cudów i uznał starą szkołę, wnosząc do czci ołtarza jednego z tych, co tu stali na katedrze i nosili togę i biret profesora tej szkoły. W księdze uczuć ludu zapisali się i przechowały podania o miłośierdzu i świętości mistrza tej szkoły — od ludu przeszły do poetów. W celi Ś. Jana Kantego u wrot starożytnej jagiellońskiej księżnicy, odwiecznie obok uczniów, co tu używali opieki Ś. patrona i jego wstawiennictwa o łaski Ducha Ś. go, korzy się prostaczek zatrzymując się na progu przybytku nauki, jak na progu świętyni Pańskiej.

Przeszły też nad tą szkołą walki humanistów ze scholastykami, przeszła burza reformacji, epoki chłodu, obojętności w rzeczach wiary, uśpienia w rzeczach nauki — niezdołały atoli zgasić tej pochodni, którą zapalił Ś. Patron.

Według nowoczesnych ustaw i według kierunków nowoczesnej nauki, Uniwersytet stoi po za Kościołem, oddzielony od swej matczy — ale nie stoi u nas dzięki Bogu przeciw Kościołowi, a nauka i cywilizacja w Polsce wyrastała zawsze z katolickiego pnia i tę woli katolicką miały wszystkie najpiękniejsze kwiaty i owoce, jakimi to drzewo zajął.

Jubileusz dzisiejszy jest zarazem uniwersytecką uroczystością i odpustem kościelnym. Jutro w celi Ś. Jana przy wejściu wspaniałego zabytku biblioteki jagiellońskiej i u grobu Ś. patrona w kościele uniwersyteckim św. Anny, jak za parę dni w Kentach, miejscu jego urodzenia, profesorowie szkoły i jej uczniowie, obchodząc będą to piękne święto nierozdzielne przysięgi i zgody wędzą z wiarą na polskiej ziemi — a ogół pobożny i lud nasz polujący się w modłach o tę zgodę duchową między mądrością ludzką a prawdą bezwzględna wiary, dla przyszłości narodu.

Piszą nam z Wiednia:

Nie w tem dziwnego, jeżeli z powodu zbiegania umowy w Pradze pojawiają się od czasu do czasu pogłoski o przesileniu w Wiedniu, tym mniej dziwno to może w chwili obecnej, w której rozgrywa się jeden z aktów sztuki.

O ile nam się zdaje i jak daleko sięga nasze wiadomości, wszelkie wieści o istotnym, faktycznym w Wiedniu przesileniu były i są bezpodstawne. Ze sprawa umowy i obecne rozprawy Sejmiku praskiego są czynnikiem obecnego położenia, to oczywiście nie nega wątpliwości, że najwyższe sfery biorą takowy w rachubę i nim się zajmują, jest zupełnie zrozumiałą rzeczą. W sferach tych nie tają się z uczuciem rozgoryczenia i wstrętu do Młodozcuchów i ich zgubnych praktyk tak dalece, że wykluczona zdaje się być na przyszłość wszelka kombinacja, w którejby wciągnięci zostali ci Młodozcuchi. Ze tam obstają za umową i wywierają nacisk w celu przeprowadzenia jej, bądź co bądź, jest prawdopodobnem. Czy zaś w razie już zupełnego i całkowitego niepowodzenia dzieła umowy nie pomyślano by w owych najwyższych sferach o użyciu innych, niż dotąd, środków dla rozwiązania zadania, tego przesądzać nie można i nie należy i dlatego pewna wątpliwość co do ogólnego położenia wewnętrznego nie jest wykluczona.

Albowiem co do tego wszystkiego jest, iż zmiana rządów w Wiedniu nietyko nie pociągnęła by za sobą przeprowadzenia umowy w Pradze, ale że żaden inny gabinet, niż hr. Taaffe, nie miałby większych widoków, choćby powolnego, choćby częściowego przepchania tej umowy, choćby małym, stopniowo w grę wprowadzonymi środkami. Nietyko, że nie można wymienić następcy hr. Taaffego, ale nawet niepodobna sobie wyobrazić, właśnie w położeniu, stworzonym przez ewentualny, zupełny upadek umowy, innego rządu z inną metodą, jak ta, której dzisiaj używa.

Praktycznie biorąc, pytanie ogranicza się do tego, czy — jeżeli wogóle miałyby być mowa o zmianie rządów w Wiedniu — takowa nastąpiłaby mogła wskutek wypadków w Pradze przed nowymi do Rady państwa wybrać, czy też po wyborach wskutek ogólnego położenia i ogólnych stosunków.

Nie danem jest nam wcale odpowiedzieć stanowczo na to pytanie; przeciw mniemaniu, że szanse i natura rzeczy przemawiają za tem, że przesilenie nie przyjdzie do skutku w epoce rozdzielającej nas od wyborów do Rady państwa, a to właśnie z powodów wyżej przytoczonych. W położeniu zaś, jakie wytworzy się po wyborach, zmiana rządów wydaje się nam już dziś mniej niż prawdopodobną; bo znowu istota i metoda rządów obecnych najlepiej będzie odpowiadać przypuszczalnym wymaganiom tego przyszłego położenia. W każdym razie w obu przypadkach, i na wszelki wypadek, przyjęcie do władzy dzisiejszego liberalnego stronnictwa niemieckiego zdaje się być z góry wykluczone. W pierwszym bowiem, rzadzie tego stronnictwa mniej niż wszelkie inne zdolnymi byłyby przeprowadzić umowę czeską; w drugim zaś przypadku, po wyborach, stronnictwo to mniej, niż każde inne, zdolnem będzie utworzyć gabinet i oprzeć takowy o większość; dzisiaj już tego nie potrafilo czynić, a wszelkie są widoki po tem, że z przyszłych wyborów wyjdzie osłabione, że straci znowu, jeżeli nie wiele, to coś na rzecz antysemitów i „klerykałnych“, a nawet nie jest wykluczone, iż w samych Czechach stara gwardja liberalna nie wyjdzie z wyborów bez szawanki. Budować zatem dziś jakikolwiek kombinacje na tem stronnictwie, jest rzeczą prostej fantazji lub niewdzięcznej względem niego pobożności; w każdym razie jest to nie na czasie i niewłaściwe.

A tymczasem ogólnie państwowe zadania, jak uregulowanie waluty, nadad mogą obecnemu rządowi nową rację bytu, tak samo jak ją nadała sprawa połączenia przedmieść ze stolicą.

Widocznie połów, jaki na pierwszą wiadomość o postawieniu na porządku dziennym uregulowania waluty osiągnąć można było, został dokonany, skoro naraz dzienniki zamilkły o tej sprawie po bardzo łucznym jej podniesieniu. Nigdy nie należy spuszczać z uwagi owego czynnika — połowa.

Rzecz zaś poździe mimo tego swoim torem, i prowadzona zostanie podług zasad rozumu stanu, w sposób zdrowy i uczciwy. Pomimo starań wszelkich przedstawienia jej, za pomocą gwałtownej reklamy, jako wyłączonej zasługi węgierskiej, jest faktem znanym i jawnym, a przeciw godnym przypomnienia, iż inicjatywa w tej mierze wyszła z tutejszego ministerstwa skarbu, które pierwsze wezwało rząd węgierski do wspólnego rozwiązania zadania. Obecnie chwilowa odwilka spowodowana jest charakterystycznym analogicznym epizodem. W ugodzie austriacko-węgierskiej w tekście niemieckim jest mowa o komisyi, która ma podobne wypadki badać, w tekście węgierskim zaś powiadano komisyje w liczbie mnogiej. Dla dobra rzeczy i spieszniejszego działania oczywistym jest, iż tekst tutejszy jest korzystniejszym; pooblebniejszym zaś jest dla szowinizmu węgierskiego tekst zaliczawski. Zład dyskusyjne i kontrowersje dotąd nie rozstrzygnięte: czy ma być jedna ogólna, czy też dwie, jedna przedlitawska, druga zaliczawska, ankiety zwołane do przegotowania regulacji waluty. Skoro ten formalny spór załatwionym zostanie, trzeba żywić nadzieję, że sprawa na właściwą i normalną drogę i jej nie opuści.

A zatem w Hali obradowano publicznie i szczerze nad upadkiem i obaleniem dzisiejszego w świetle porządku rzeczy. Dziwno to w dziejach zdarzenie, ten kongres socjalistów, który nietyko nie kryje się wobec stojącego jeszcze społeczeństwa, iż celem jego jest zniszczenie tego społeczeństwa, ale który także obwieszcza środki, jakimi ku temu zmierzać zamysł. Jest to nowa metoda, niezawodnie nie pozabawiona siły — spisku jawnego. — Nie ma może nie niebezpieczniejszego, jak u następowanie skrajnych dążeń; zamacza ono pewnością siebie i poczucie fatalistycznego powodzenia. Kongres socjalistów w Hali odrzucił wszelkie gwałtowne środki i niebezpieczne ruchy rewolucyjne, bo raz czuł, że ma już coś w podobnych eksperymentach do stracenia, a powtórze przedsięwziętym był, iż socjalizm skutecznie działać będzie, wsłakując w prawodawstwo i obyczaj, czy to za pomocą działania z dołu, czy za pomocą nicytatywny powziętej z góry w niudnej nadziei przeciwdziałania jej owemu z dołu działaniu. Kongres w Hali stwierdził ponownie, iż rewolucja aliczna przeżyła się, a dynamitowa zastąpić jej nie zdołała, lecz że zarazem rewolucja polegająca na zastąpieniu wszędzie i we wszystkim jakości ilością, nowe zależeć umiała drogi i że głównie liczy na to, iż stopniowo wyrzuci terroryzmu duchowy i materyalny, wskutek którego jakosc zaabdykuje wobec ilości.

Sprawy sejmowe.

Lwów 17 października.

(X) Ustawa z dnia 5 czerwca 1890 r. (dz. u. p. Nr. 110) upoważnia — jak wiadomo — rząd do zawarcia z naszym krajem umowy o uregulowanie stosunku skarbu państwa do funduszu w indemizacyjnych Galicyi wschodniej i zachodniej. Ustawa ta, której projekt wskutek przedłożenia rządowego Sejm uchwalił w r. 1882, zawiera między innymi postanowienie, że od roku 1883 począwszy, skarbu państwa w miejsce dotychczasowego zasiłku w kwocie 2,625,000 zlr. rocznie, placić będzie 2,100,000 zlr. rocznie jako za siłek bezwrotny, a 325,000 zlr. rocznie jako bezprocentową pożyczkę. Pozostała reszta 200,000 zlr. rocznie mieli placić podatnikami.

Rząd opierając się tedy na uchwałę sejmowej z r. 1882, zastrzegł sobie zwrot zwykłych opłat, poczynając od r. 1883, po 200,000 zlr., co za lat siedem czyni 1,400,000 zlr., którą kraj, a raczej opodatkowani Galicyi wschodniej i zachodniej skarbowi państwa zwrócili mają. Skutkiem tego art. II ustawy ugodowej zawiera postanowienie, że co do sposobu zwrotu tych „nadpłat“ zawartą być ma osobna umowa między rządem a reprezentacją kraju, do którego to układu rząd został upoważniony.

W tej mierze przeprowadzone zostały rokowania z rządem, Wydział krajowy zaproponował spłatę sumy 1,400,000 zlr. w trzech ratach rocznych, t. j. w latach 1902 i 1903 po 500,000 zlr., w roku zaś 1904 resztę 400,000 zlr.

Na propozycję tę zgodził się rząd, wskutek czego Wydział krajowy postanowił przedstawić obecnie Sejmowi wniosek celem upoważnienia go do zawarcia umowy z rządem w sprawie zwrotu nadpłaconych zaliczek w sumie 1,400,000 zlr. w trzech latach, tj. 1902, 1903 i 1904. Kraj ma według drugiego punktu umowy, celem spełnienia obowiązku zwrotu powyższych kwot w wymienionych powyżej latach, odpowiednie dodatki do podatków należyć i pobierać.

Ustawa ma być sporządzoną w dwóch równobrzmiących, nieostemplowanych, podpisami pp. ministra skarbu oraz marszałka krajowego i dwóch członków Wydziału kraj. zaopatrzonych egzemplarzach, z których jeden ma być przechowywany w ministerstwie skarbu, a drugi w galic. reprezentacji krajowej.

Dziś w południe odbyło się pierwsze posiedzenie komisji sanitarnej, na którym w obecności radcy dworu hr. Łosia, jako komisarza rządowego, przeprowadzono ogólną dyskusję nad przedłożeniem rządowemu o organizacji służby zdrowia w gminach i obszarach dworskich w naszym kraju. Dyskusja nie została jeszcze wyczerpana, zatem nie przyszło do żadnych uchwał, o ile jednak z głosów pojedynczych mówców sądzić można, przedłożenie rządowe nie napotyka na zasadnicze trudności.

W komisji szkolnej nastąpił dziś rozdział referatów. Sprawozdanie z czynności Wydziału krajowego dep. III (sprawy szkolne) objął p. Asnyk; sprawy szkół wydziałowych żeńskich (petycje) objął p. Zoll; petycje nauczycieli o emerytury objął p. Antoni Wodziecki.

Nadto poruszono jeszcze w komisji inną sprawę większej wagi, mianowicie kwestję oceny sprawozdań Rady szkolnej krajowej, wydawanych corocznie w szkołach średnich, seminariach i szkołach ludowych.

Owóż komisja uchwalila postawić jutro w Izbie formalny wniosek, ażeby Sejm polecił komisji przedkładać Izbie sprawozdanie o tych publikacjach Rady szkolnej krajowej.

W przysposobieniu, że ten wniosek zostanie przyjęty, poruczyła komisja opracowanie części szkół ludowych i seminariów swemu przewodniczącemu posłowi Czartowskiemu; części zaś o szkołach średnich rektorowi Zakrzewskiemu. Dziś wieczór zebrało się Koło posłów konserwatywnych. Przystąpiono przedewszystkiem do wyboru prezydium. Prezesem wybrano p. Jana hr. Tarnowskiego, zastępcami prezesa p. G. Orayskiego i Borkowskiego. Posiedzenie trwa dalej.

Komisja budżetowa rozdzieliła w następujący sposób referaty: Dochody otrzymał pos. Zagórski. Wydatki: Reprezentacja kraju i kosza zarządu pos. Skrzyński. Kosza leczenia pos. Marchwicki. Kosza szczerpienia i wydatki sanitarne pos. Goldman. Zakłady dobroczynności pos. Romańczuk. Akademia umiejętności pos. Stadnicki Jan. Fundusz szkolny i Rada szkolna pos. Madeyski. Szkoły żeńskie i inne zakłady pos. Stadnicki Jan. Teatru

tra i Towarzystwa muzyczne pos. Bałeni Stanisław. Stypendya i zasiłki pos. Stadnicki Jan. Pomniki i zabytki historyczne pos. Romańczuk. Zandarmerya pos. Biliński. Drogi krajowe p. Abrahamowicz. Szpital i fundusz podatkowy we Lwowie pos. Marchwicki. Zakład kulparkowski pos. Kozłowski Włodzimierz. Szpital krakowski pos. Czerwicz. Szupacznictwo pos. Biliński. Budowy wodne i melioracje pos. Skalkowski. Odsetki i umarzania pos. Goldman. Górniczo i szkoła lasowa, dalej szkoły rolnicze w Dublanach, Czernichowie, szkoły rolnicze i weterynaryj. Czernichowicz Stanisław. Towarzystwa rolnicze, nafta, wydmy, stypendya rolnicze, składy zbożowe, ogrodnictwo i inne rolnicze wydatki pos. Stadnicki Jan. Na cele przemysłu pos. Chranowski. Wydatki rozmaite pos. Scipio. Preliminarz funduszu sanitarnych pos. Goldman. Zamknięcie rachunków za r. 1889 pos. Goldman. Zamknięcie rachunków samostajnych pos. Kozłowski Włodzimierz. Indemnizacja (preliminarz i zamknięcie) pos. Chranowski. Fundacja skarbowska pos. Skalkowski. Przedłożenie propozycje pos. Skalkowski. Wniosek Wydziału krajowego o zmianę roku budżetowego przydzielono p. Bilińskiemu. Generalnym sprawozdawcą budżetu wybrano pos. Bilińskiego.

Komisja sanitarna ukonstytuowała się, wybierając przewodniczącym p. Gustawa Romera, zastępcą przewodniczącym p. Lenartowicza, sekretarzem p. Olpińskiego.

Komisja przemysłowa przydzieliła dziś referaty: ogólne sprawy (organizacja kraj. komisji przemysłowej, fundusz przemysłowy i stypendya) p. Goldmanowi; sprawozdanie Wydziału krajowego z projektem ustawy o ulgach podatkowych dla zakładów przemysłowych p. Rutowskiemu; szkoły fachowe p. Szczepanowskiemu; szkoły uzupełniające przemysłowe p. Rutowskiemu; zaopatrywanie instytucji krajowych i dostawy wojskowe p. Michalskiemu.

Klub lewicy, jak donosi Gaz. Narodowa, odbył wieczorem posiedzenie, na którym zastawiano się nad propozycję członków klubu „włościańskiego“, ażeby mogli być na posiedzeniach klubu lewicy. Klub jednomyślnie przychylił się do tej propozycji posłów włościańskich. Są to posłowie: Zardęcki, Kramarczyk, Stręk, Potoczek i Mizia. Następnie przeprowadzono dyskusję nad formalnym traktowaniem niektórych spraw, wchodzących w zakres wniosków hr. Koziebrodzkiego i Madeyskiego, tudzież budżetu.

Przegląd polityczny.

Na dzisiejszem posiedzeniu Sejmu uzasadnić będą posłowie Koziebrodzki i Madeyski swoje wnioski w sprawie zmiany instrukcji dla Wydziału krajowego. Wnioski te mają być odesłane do osobnej komisji, z 9 członków wybrać się mającej.

Wszystkie wybitniejsze dzienniki berlińskie stwierdzają, że w przyszłym etacie wojskowym państwa niemieckiego umieszczone będą znaczne żądania wskutek zaprowadzenia prochu bezdymnego. Zważywszy, że i inne jeszcze powstają wydatki na cele armii i marynarki, koszta na cele wojskowe powiększą się o przeszło 20 milionów marek. National Zig zwywa dlatego rząd do poczynienia jak największych oszczędności.

Według wszelkiego prawdopodobieństwa, przybędzie do Berlina dziś król belgijski. Wizyta ta ma być, według Kreuz Zig, tylko aktem zwykłej grzeczności i odpowiednią na wizytę cesarza Wilhelma II w Ostendzie. Wbrew temu twierdzenie, że wizyta nie ma mieć żadnego politycznego charakteru, donosi berliński korespondent XIX Siecle, co następuje: „Nie należy żadnej wątpliwo-

KOSZYK JABLEK.

Legenda o świętym Janie Kantym przez Podolanke.

O szczęśliwym ty Krakowie! Bo niebieszczu ty posłowie Przyświecał jako sobie I tu się zamknęli w grobie. Twoja ziemia poświęcona Od tych Świętych Pańskich grona Ich relikwie jako zbroje Ostaniją mury twoje!

(Pieśń o królowej Jadwidze. Pieśń XVI.)

Raz otrzymał Jan Kanty koszyk jabłek w darze, A rumieniec to były i przednie zarazem! Jan rzecze, patrząc na nie z radośnym wyrazem: — Zaraz niemi Szymona mego obdarzę! Pokorny to zakonnik, a prosty jak dziecię, Darem z serca płynącym nie pogardzi przecie, Bo nie ten najszczęśliwszy, co posiada krocie, Lecz kto wszystko oddaje Najwyższej Istocie. Kto z prawdziwej miłości oddziera sam siebie, Ten odzyna już przedsmak szczęśliwości w Niebie. Wszystko, co nam tu daleś, Waszechmogą Panie, To nie nasze — lecz wszystko na rozdarcowanie! I duchowe bogactwa, dane nam łaskawie, Wszystko, by stałyś drugim i najwyższej sprawie. Dziś siedem jakiś nie swój z kościoła do domu: Nie mam nic, by jałmużnę, podarek dać komu! A Pan mi koszyk jabłek zesłał miłościwie Tak przednych, że niemi Szymona zadziwię!

Szymon na kosz wspaniały z radością spoziera: — Zaraz te śliczne jabłka poszłę do Bonera, On je od ubożego przyjmie Bernardyna. Choć święte koligacje ma jego rodzina:

Lanckorońskich, Zbigniewów, Dembińskich, Firlejów, I choć ród ten należy już do naszych dziejów, Odznaczony nie jeden raz na polu sławy — W obecności swem Isajasz dzwicznie jest łaskawy, Wysokiej uprzejmości, dobroci bez miary, On nie zechce odrzucić serdecznej ofiary.

Bonera przyjął dar piękny z wesolym okrzykiem: — Zaraz się tem podzielię z Stachem Kaźmirczykiem! Anielski młodzieniaszek, złotego serduska, Przyjmie jakby od ojca te cudne jabłuszka. Głęboki to uczony, bez skazy, bez cienia, A choć młodość pochopna do zarozumienia, On o swej uczoności nie wie przecież zda się, Tak skromny — jak fiołek wonny w pełnej krasie! Profesor Akademii jeszcze do niedawna, Co przyświeca w Krakowie, po świecie już sławna, Zdobny wieńcem doktorskim, w godności, w zaszczycie,

I zamienił to wszystko na zakonne życie! Tu u Boga Ciężko zamknął się w swej celce... Jam się z tego sąsiedztwa uradował wielce. Bo korzystam z klasztornej krótkiej rekreacji, A skorom tylko wolny od usług dla braci, Biegnę od Augustyanów do mego pupilka: Dla miłych sercu zawsze znajduje się chwilkę! Siedzi on w swej izdebce otoczony księgami, (I ja się w nich lubuję — wspólność między nami), Zatopiony w nich, błady... a choć jeszcze młody, Wzrosłem wśród pracy ducha zwiędły mu jagody, Pragnąłbym go nieczyszczyć temi jabłuszkami.

Stanisław dar podziwia i zlecenio dwa: — Zanieście piękne jabłka te dla Świętosława!

Z weśsem w swej garbarni pracował w Sławkowie... Nigdy chmury na twarzy, ni goryczy w słowie, I odrywał jedynie ducha od tej ziemi Modlitwą i pieśniami z góry natchnionemi. A nam księgi odmienną zgotowały dole, Nie jedną wypisując brzdęk już na czole. My wiedzę zdobywamy pracą i móżdżem — On zda się wyczołnam od Boga aniołem.

W kościele Panny Maryi dziś za mansjonarza, Wkolo mądrej sawy rada wspiera i obdarza; Na trudne chwile w życiu, na każde pytanie Chociażby najzwyklejsze — znajdzie rozwiązanie: Umysł roześniana cnota, co pychę zagłusza — On tak cichy, że nazwę ma — Silencyaryusza.

Kozwianują się usta pod przyjaźni technieniem... Na naszych to zebraniach, wśród lbnego grona, Jak Bonera, Kantego, Gedrojca, Szymona, W Boskich rozmowach bierze on roszbrat z milczeniem. Niech się dziś od rozmyślań oderwie na chwilę, Upominek przyjaźni tam przyjmując mile.

A Świętosław zawołał na widok koszyka: — O przepyszne jabłuszka... to dla Gedrojczyka! Tak zowieśmy z przyjaźni Gedrojca Michała. To moźny z Litwy książę, wielkiego imienia, Głośno po całym kraju rodu jego chwala — On wszystko rzucił, gnany duchem poświęcenia!

Gdy przybył z litewskiego klasztoru z Bystrzycy, Dziwowali się tutaj nawet zakonnicy, Zką mądrość nadzwyczajną u tego człowieka? On wskazał na krzyż: oto moja biblioteka! Wszystkich syn ten książęcy prześlęgnął w pokorze, Najszczęśliwszą wziął celkę u Marków w klasztorze; Tam z wyrzeczeniem siebie, dla większej zasługi, Bracińska zakonnego pełni on usługi.

Przyznano w Akademii, że ta dusza święta Dziwnie bystry ma umysł i rzadkie talenta, Magistrem filozofii nawet go zrobiono, Lecz on skromnie swej furty nie opuści pono. Im więcej zasłużone z rodu ma zaszczyty, Tem on pragnie być więcej nieznany, ukryty. W poświęceniu dla drugich sam się wszędzie trzusi, Jakby żył, by rozosił szczęście wespół ludzi.

Nie myśli: czyli ja też nie ubliżę sobie, Że dla tego się rusza, temu grzechność zrobię... On wie, że ta korona nie spadnie mu z głowy, A czeka za zasługi nał wieńiec godowy! Nie miałem dla rąk takich dość godnych podarków...! Jakby z rajtu te jabłka... pójda dlań do Marków.

Michał Gedrojczyk najrzadziej kosz jabłek wspaniał, Zawołał: — Oj, nie będą one u mnie stały! Zniosę, oj zniosę je dla najmilszego, Do mego profesora, do Jana Kantego!

Od furty bieg klasztornej o jakżem ja rady, Gdy biegnę do kolegium na jego wykłady Na Litwie już mnie doszła głośna jego sława; A odkąd tu przybyłem, on serce napawa, On duszę mi roześniana, napelnia zapalem, Ze wiecznym go słuchał, choć tyle słuchałem, Bo słodki dźwięk nauki opartej na wierze, Co w Boskich Objawieniach natchnienie swe bierze!

Gdy mam chwilkę, zachodzę popatrzeć w te lica, Na których jasno dusza anielska przyświeca. Myśl wzniosła wycisniona piętno swe na czole I w oczach... a nad głową — jakby aureole Wkolo świętną rozciągnął promień srebrnych włosów... Przedwcześnie włos bieleje wśród krzyżów stosów... Choć nanka przynosi najwyższe zaszczyty, Na dnie zaparcia siebie leży cierni ukryty, I cięższe ma zawody niż skromniejsze stany. Nasz Kanty taki błady... taki spracowany!

A miłosierdzie jego to jak nie ma granic, On nigdy ubożego nie odrzucił za nic... Nieraz w drodze ujrzawszy, oddaje obosio. A sam spniewszy szatę, do dom wraca bosio. O leć dzis do niego i darem przemówię... Skropimy serca wzajem łez pociechy rosą!

I Gedrojczyk sam idzie... nśmiecha się błogo, Nie chce on pośrednictwa... nie użył nikogo. On kroku swego podług świata nie oblicza, On pragnie widzieć uśmiech drogiego oblicza... A gdy chce udarować — to swoją osobą, Co jak kwiat woniący wszędzie jest osobą. On z najwyższej pokory sam podnosi kosze, Przybiega do Kantego: „proszę przyjąć, proszę!”

Jan Kanty ze wzruszenia nie mógł rzeć ni słowa... Na jego ramię zwiła Gedrojczyka głowa. I w niemem rozrzewieniu stali tak czas długi, Zespólni uczuciem jednym Pańskie stęgi.

Jan pierwszy to milczenie wymowne przerywa: — Jednym w świecie dobrem to przyjaźni prawdziwa! Ona nam w przejściach życia pociechy udziela, O skarb posiada ten, co znalazł przyjacielu! Twój podarek, Michale, najwyższej wartości: Tyś sam przyniósł kolendę tej bratniej miłości! Ofiara osobistej przez dawcę wręczona, To już jest ofiarności najwyższa korona.

Dar ten pierwsi podobno przynieśli anieli, By dać przykład, jak Święty ze Świętym się dzieli. Gdy ludzie atmosferę nieraz wokół ziębia — To Święci pragną dusze rozkładać wzajem Tę serca niewinnością, z prostotą gołębia... Wkolo Pańskich wybrańców wszystko już technie rajem!

ści, że pomiędzy gabinetem belgijskim a rządem niemieckim przyjdzie do zawarcia ugody. Belgijski minister wojny, generał Pontus, bawił kilka dni w Berlinie w najcisłej tajemnicy i konferował z szefem niemieckiego sztabu generalnego. Potwierdza to dawniejsze domniemanie o istnieniu tajnego układu między Belgią a Niemcami, według którego Niemcy na przypadek wojny dla powstrzymania wojsk francuskich od pomocy wysła armię na terytorium belgijskie. Pisma niemieckie zaprzeczają tej wiadomości, a dla rozgłoszenia Francuzów dodaje *Kreuz Zig* uwagę, że król Leopold II jest szefem marchijskiego pułku Nr. 14, zalogującego w Colmar w Alzacji, i że w mundurze tego pułku przybędzie do Berlina.

W przyszłym zaś tygodniu przybędzie do Berlina król saski, zaproszony przez cesarza na polowanie. Król Albert weźmie także udział w uroczystości obchodu 90-letniego urodzin Moltkego.

Belgijska *Independance* przyniosła sensacyjne doniesienie, według którego włoski prezes ministrów Crispi miał powiadomić gabinet paryski o zamiarze rządu włoskiego zajęcia Tripolisu. *Siedle* potwierdza cięskawą tę wiadomość, twierdząc, że Crispi polecił jednemu z pierwszych francuskich bankierów, aby w jego imieniu przyszedł rządowi francuskiemu zupełną wolność działania w Tunisie w zamian za przyzwolenie na okupację Tripolisu. Toż samo zresztą zaznacza i prywatna depesza paryska berlińskiej *Post*, dodająca jednak równocześnie, że francuskie ministerstwo spraw zagranicznych odmawia doniesieniu odnośnym autentyczności, zowiąc je wiadomością rozszerzającą w celu pewnych giełdowych manewrów.

Nowe pojednawcze ministerstwo portugalskie przedstawiło się już w sposób urzędowy obu ciałom prawodawczym kraju. Szef gabinetu odczytał w Izbie deputowanych ważne oświadczenie ministerialne w kwestyi angielsko-portugalskiego zatargu. Oświadczenie to zawiera następujący ustęp:

„Rząd nie może wprawdzie polecić parlamentowi zatwierdzenia konwencji angielsko-portugalskiej z dnia 20 sierpnia — ale też nie chce sprzeciwić się wykonaniu owej klauzuli, która już przedłożona była obradom ciał prawodawczych. Rząd chętnie przyjmie zmiany w brzmieniu konwencji, które dają być do zachowania godności i interesów portugalskiego narodu — a z drugiej strony i do przywrócenia porozumienia i zgody z dawniejszym sprzymierzeniem Portugalii. Rząd nie odebrał jeszcze sprawozdań o zajęciach ostatnich w okolicach ujść rzeki Zambezi; zdawałoby się, że nie powinno było być zbyt trudnym dojście obustronne do słusznej i sprawiedliwej ugody — rząd portugalski szczerze tego sobie życzy.“

W dalszym ciągu oświadczenie ministerialne omawia położenie finansowe państwa, przyczem zaręcza, że przez wprowadzenie stosownych oszczędności zdola ustalić i wzmożyć kredyt państwowy. Jak depesze urzędowe zapewniają, wywarła ta deklaracja rządu tak w kołach konserwatywnych, jak postępnych, dobre wrażenie. We środę wieczorem odbyło się wspólne posiedzenie portugalskich kortezów, na którym odczytany został dekret królewski, zamykający sesję ciał prawodawczych. Przyszła zwyczajna sesja ma nastąpić 2 stycznia p. r.

Wywołany wskutek nominacji trzech bułgarskich biskupów w Macedonii konflikt między Portą a patriarchatem ekumenicznym, zastrzył się obecnie. Patriarchat stanął do otwartych walki z Portą, a zmanifestował to wyraźnie zarządzeniem zamknięcia onegdaj wszystkich cerkwi greckich w państwie ottomańskim. Wiadomo, że w roku 1886 wybrani i potwierdzeni patriarcha Dionizyusz V zaprottestował przeciw nominacji biskupów bułgarskich, a gdy protest ten nie został uwzględniony podał się do dymisji, której jednak sułtan nie przyjął, przyrzekając patriarche przyznanie naczelnego kierownictwa nad szkołami greckimi i jurysdykcję nad duchowieństwem greckim, jeśli uzna nominację bułgarskich biskupów. Mówiono później, że patriarcha ekumeniczny cofa się swą dymisję, jeśli Porta zobowiąże się w przyszłości nie mianować biskupów bułgarskich bez poprzedniego porozumienia się z patriarchatem. Porta widocznie zlekkała z odpowiedzialności na żądanie patriarchy, który też niewątpliwie przez Rosję podjął, z całą ostentacyjną precją Porcie wystąpił o sposób. Wczorajszy telegram z Konstantynopola donosi jednak, że Porta w odpowiedzi swojej zgadza się już na niektóre żądania patriarchatu i że odpowiedź Porty mogłaby stanowić właściwą podstawę do ostatecznej ugody. Nie wiadomo jednak, czy patriarchat nie ulegnie dalszym wpływom rosyjskim i czy okaże dobrą wolę do załagodzenia sporu.

Sprawy krajowe.

(Projekt ustawy krajowej o zabezpieczeniu od choroby urzędników i robotników wiejskich.)

Ustawa o zabezpieczeniu robotników na wypadek choroby z 1888 r. zastrzegła ustawodawstwu krajowemu wydanie osobnych, do specjalnych warunków każdej prowincji zastosowanych ustaw krajowych o zabezpieczeniu urzędników i robotników, zajętych w gospodarstwach rolnych i leśnych. Aż do wydania owych ustaw krajowych wyjęci są powyżsi urzędnicy i robotnicy z pod obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby. Ponieważ ukończono już organizacyjne czynności przy wprowadzeniu w życie powiatowych kas dla chorych, a rząd zamierza wnieść do sejmów krajowych w niedługim czasie projekty ustaw krajowych o ubezpieczeniu od choroby robotników wiejskich — zwrócił się Namiestnictwo do obu krajowych Towarzystw rolniczych z zapytaniem, czy ubezpieczenie to jest potrzebne, do jakich kategorii robotników należałoby je ograniczyć, czy wreszcie nie byłoby pożądanym rozszerzyć obowiązku ubezpieczenia od wypadków na inne jeszcze kategorie robotników wiejskich?

Podając przed dwoma tygodniami kwestyonaryusz Namiestnictwa, wspomnieliśmy, iż Komitet kraj. Towarzystwa rolniczego powierzył wypracowanie odnośnej opinii ankiecie, złożonej z pp. Hermana Czecha, Maryana Dydyńskiego i Juliusza Leo, wyznaczając zarazem p. Juliusza Leo jako referenta tej sprawy wobec ankiety. Z referatu powyższego, przesłanego w tych dniach Namiestnictwu, wymiemy następujące ważniejsze szczegóły, zdolne zainteresować ogół właścicieli posiadłości rolnych w naszym kraju.

Przedewszystkiem podnieść należy, iż krak. To-

warzystwo rolnicze oświadczyło się ze względów humanitarnych w zasadzie za rozszerzeniem obowiązku ubezpieczenia od choroby na pewne kategorie urzędników i robotników wiejskich, zasnawiając jednak w swej opinii, iż skuteczność i użyteczność projektowanej instytucji zależać będzie najpierw od możności ściśle wykonywania przepisów ustawy przez władze administracyjne, następnie zaś od stanu organizacji sanitarnej w naszym kraju. Odnosnie do pierwszego warunku zwraca ankietę uwagę Namiestnictwa na olbrzymie trudności, jakie już dzisiaj stają na przeszkodzie wszechstronnemu i dokładnemu stosowaniu obowiązków i ustaw o ubezpieczeniu robotników na wypadek skaleczenia lub choroby, a zwłaszcza na przeciążenie z tego powodu pracą zarówno starostw, jak rządów podatkowych, które z dzisiejszym personelem urzędniczym zaledwie obecnym obowiązkiem swym podolać mogą. Przed podjęciem więc dalszej budowy ustawodawstwa robotniczego, należałoby zbadać, czy obowiązujące dwie ustawy bywają w praktyce należycie wykonywane, oraz czy można mieć uzasadnioną nadzieję, iż nowy projekt nie pozostanie tylko martwą literą prawa, a co najmniej nie spotęguje istniejących już trudności w stosowaniu obowiązujących ustaw. Gdyby bowiem okazało się, że korzyści rzeczywiste ustawy okazać się miały za mało w porównaniu z kosztami, jakie ona wywołać musi, nie byłoby rzeczą pożądaną rozpoczęcie tak kosztownej, a w rezultacie bezowocnej próby.

Co do potrzeby ulepszenia organizacji sanitarnej w kraju przed zaprowadzeniem obowiązku ubezpieczenia od choroby robotników wiejskich, wyraża Towarzystwo rolnicze przekonanie, iż obecny brak lekarzy i środków leczniczych utrudniłby niemiernie leczenie chorych robotników wiejskich. Dzisiaj zdarzają się już często przypadki, że w razie skaleczenia ubezpieczonego robotnika wiejskiego pomoc lekarską udzielaną bywa drogą pisemnego porozumienia się, bez naocznego zbadania chorego z powodu właśnie znacznej odległości siedziby lekarza od miejsca zamieszkania robotnika. Każdy łatwo oceni i zrozumie, iż porada taka lekarska skuteczna być nie może, że więc skaleczony właściciel opieki lekarskiej jest pozbawiony. Ażeby ubezpieczenie stało się skuteczne, należy najpierw stworzyć dostateczną liczbę okręgowych lekarzy autonomicznych, przekazać im również funkcje lekarzy dla robotników wiejskich, słowem zbliżyć najpierw lekarza do wsi, a potem dopiero nałożyć na ludność obowiązek ubezpieczenia od choroby. Ze względu na notoryczną niehygieniczność chał włościańskich, oraz na brak zrozumienia i włościńskich dla przepisanych przez lekarza środków leczniczych, byłoby rzeczą pożądaną, a ponieważ konieczną obmyśleć w projekcie ustawy sposób leczenia tych robotników wiejskich, których stosunki domowe tego nieodzownie wymagają, w jakichś okręgowych zakładach szpitalnych, bez czego trudno soby obchodzić wielkiej skuteczności udzielonej przez lekarza pomocy.

Wreszcie oświadczyło się Towarzystwo rolnicze za ograniczeniem obowiązku ubezpieczenia od choroby do tych kategorii urzędników i robotników wiejskich, którzy pozostają w pewnym stałym stosunku służbowym do pracodawcy. Ponieważ zwyczajni najemnicy ziemni na robot polnych i leśnych ustawicznie się zmieniają, przemawiają zarówno ekonomicznie, jak technicznie względnie przeciw rozciągnięciu na nich obowiązku ubezpieczenia. Do pracowników stałych zaliczyłoby więc należało najpierw wyższych i niższych urzędników gospodarczych, następnie służbę polową i lasową, wreszcie czeladź dworską i folwarczną. Ponieważ stosunki ekonomiczne naszych gospodarstw rolnych wymagają wielkiej oględności przy wprowadzaniu wszelkich nowych ustaw, które nakładają pewne ofiary i ciężary na właścicieli gruntowych, wyraża w końcu Towarzystwo rolnicze w swej opinii nadzieję, iż rozkład kosztów ubezpieczenia między pracodawcą a pracowników opierać się będzie na sprawiedliwych zasadach, oraz że projekt wprowadzony zostanie dopiero wówczas, gdy przyniesie korzyści ubezpieczonej ludności.

Dla objaśnienia czytelników dodać jeszcze winniśmy, iż obowiązek ubezpieczenia ciążyłby nie tylko na właścicielach większych posiadłości, ale również na tych gospodarstwach włościńskich, które używają stałej służby do robot polnych i gospodarskich czynności.

Drogi powiatowe i gminne Galicji.

Rok bieżący na punkcie budowy dróg śmiało nazwać można wyjątkowym — a przyczyna tego ożywienia na polu rekonstrukcji dawnych i budowy nowych dróg powiatowych i gminnych leżała w klasie nieurodzaju, która nawiedziła wiele okolic naszego kraju i wywołała konieczność dania zarobku zagrożonej głodem ludności. Z pomocą popieleszyło tak państwo, jak kraj i nie pozostały w tyle powiaty, ofiarując znaczne kwoty na roboty publiczne. Objawił się również zwrót ku lepszej konstrukcji dróg, ku budowaniu ich trwałszemu, a nawet te powiaty, które dotąd przeciwne były zwirowaniu dróg gminnych, w roku bieżącym rozpoczęły budowę dróg szutrowanych. Zachęta ku temu były: i potrzeba rozleglejszych i kosztowniejszych robot, aby przyjąć w pomoc ludności, i łatwość uzyskania subwencji, państwowej lub krajowej, gdyż tak rząd, jak władze autonomiczne wolały dawać zasiłki ludności w formie przystępnego wszystkim zarobku, niż rozdzielać zapomogi lub udzielać pożyczki, które zwykle idą na marne. Kwota tych subwencji była dość znaczną, dał bowiem w roku bieżącym skarbu państwa na publiczne roboty drogowe 535,577 złr., dołożył do tej kwoty Wydział krajowy sumę 186,286 złr., a ofiarność powiatów złożyła na ten cel 407,920 złr. Zebrało się więc ogółem złr. 1,129,783.

Z subwencji tej nie korzystały tylko cztery powiaty: biański, brzeżański, jasielski i śniatyński, reszta zaś czerpała mniej lub więcej z tego funduszu. Między niemi idzie przede wszystkim bobrecki. Budował on ważną komunikacyjną linię od Wodnik do Krowiwo, która prostopadłą połączyła równoległe ku sobie idące gościnnie: rządowy lwowski-tarnopolski i krajowy lwowski-stanisławowski, i przebudowywał dojazdową drogę do stacji kolejowej Bóbrka-Chełbowice. Na te budowy otrzymał ten powiat 39,829 złr. ze skarb. państwa, 20,633 złr. od funduszu krajowego i dodał z własnych funduszy 32,259 złr., rozporządzał przeto ogółem kwotą 92,721 złr.

Po nim z kolei idą powiaty: brodzki, borszczowski, czortkowski, dąbrowski, jarosławski, kołomyjski, nadwórniański, przemyski, skalacki i zloczowski. W tych 10 powiatach fundusze przeznaczone na budowę dróg wahały się między 36 a 50,000 złr. i stanowią kwotę 386,000 złr. Wydano z niej w powiecie brodzkim sporo pieniędzy na budowę drogi powiatowej z Brodów do Zalocic; w powiecie borszczowskim na trwałą poprawę tamiecznych dróg gminnych i powiatowych; w powiecie czortkowskim na budowę drogi z Wierzbowa do Białobóżnicy; w powiecie dąbrowskim na budowę drogi gminnej z Djamantu do Borsowa; w powiecie jarosławskim na wykończenie drogi z Jarosławia do Sieniawy i na budowę dróg Sieniawa-Dobra, Radymno-Zapałów, Jarosław-Rokietnic; w powiecie kołomyjskim na budowę drogi powiatowej z Kolomyi do Obertyna i trwałą rekonstrukcyjną wielu dróg gminnych; w powiecie nadwórniańskim na budowę ważnej drogi gminnej z Lackiego do Cuciłowa i budowę mostu na Prucie między Delatynem i Zarczem; w powiecie przemyskim na dalszą budowę drogi powiatowej z Gliniana do Zadzórza i na wykończenie drogi z Przemysła do Bóbrki; w powiecie skalackim na budowę drogi powiatowej z Grzymalowa do Podwoleczyak i następnie w powiecie zloczowskim na budowę drogi powiatowej ze Zloczowa do Ożydowa i budowę dróg gminnych Krasne-Bortkowskie, Krasne-Golegóry.

Reszta subwencji państwowych i krajowych oraz funduszy powiatowych na cele drogowe w kwocie 650,000 złr. rozpada się na 57 powiatów. W ich szeregu stoją na przedzie powiaty: brzeski, busiatyński, jaworowski, kańczuki, sądecki, trembowelski i wielicki, z których każdy spotrzebował po 20,000 złr. na poprawę komunikacji, a zamykają ten szereg, jako tylna straż, powiaty: cieszanowski, mościński, nowotaraski, stanisławowski i zaleszczycki, gdzie fundusze obrócone na roboty drogowe nie przekraczają 5,000 złr., lecz zawsze o wiele pozostawiają za sobą powiat krowczyński, który ofiarował jeno 500 złr. lub powiat tarnobrzeski, który tylko 1,400 złr. przeznaczył na roboty publiczne.

Oto bilans pracy w roku bieżącym około poposażenia dróg drugiego rzędu przecinających Galicję.

KRONIKA.

Kraków 18 października.

— **Uroczystość św. Jana Kantego** połączona z obchodem 500-nej rocznicy Jego urodzin, odbywał się będzie przez cały tydzień; w ostatnich trzech dniach z 40-godinnym nabożeństwem przy wystawieniu Najsw. Sakramentu. Sumę jutro w kościele św. Anny o godzinie 10 celebrować będzie Jego Eminencya X. Kardynał Ksiądz-Biskup Krakowski. Kasanie wypowie X. kanonik prof. Dr Pelczar. Przed Sumą odbędzie się procesja, w której weźmie udział Uniwersytet z Senatem akademickim, oraz inne zakłady szkolne tak, jak bywa corocznie na konklawy, która się również w ten sam sposób odbędzie. Niespory z kasaniem odbędzie się w niedzielę o godz. 5, w inne dni o godz. 4½, sumy o godz. 10½, a wytwory o godzinie 9. W trzech ostatnich dniach sumy o godz. 11.

— **Pielgrzymka do Kęty** przyjdzie do skutku, zapisało się bowiem przeszło 200 osób, młodzieży tylko niewiele. Dotąd zapisanych 12 profesorów Uniwersytetu, 5 profesorów ze Szkoły Sług pięknich z dyrektorem Matejką na ciele; na przyjeżdżać ze Lwowa hr. Tarnowski i rektor Zakrzewski.

— **Za duszę s. p. brabiny Zofii Wodnickiej**, wiceprezesa Komitetu Dam i Opiekunki Towarzystwa Dobroczynności, odprowadzaniem będzie we wtorek dnia 21 b. m. o godzinie 9 zrana nabożeństwo żałobne w kaplicy Towarzystwa Dobroczynności przy ulicy Koletek.

— **Oznaczenia.** Najj. P.n nadał kierownikowi sekcji straży skarbowej Stanisławowi Kamińskiemu tytuł krzyż zasługi, respicyentem zaś straża Rafałowi Skulskiemu i Stanisławowi Kosowskiemu srebrne krzyże zasługi z koroną.

— **Prezydium Namiestnictwa** rozpisło wybór stu pełniącego jednego po sta do Izby deputowanych Rady państwa (w miejsce s. p. Machalskiego) z okręgu wyborczego miasta Krakowa na dzień 25 listopada b. r. Blizsze postanowienia co do godzin i lokalności, w której wybór się odbędzie, będą podane do wiadomości wyborców kartami legitymacyjnymi, które im w czasie właściwym zostaną doręczone.

— **Krakowskie Towarzystwo techniczne** odbędzie posiedzenie w poniedziałek dnia 20 b. m. o godzinie 6½ wieczorem w szkole przemysłowej. Porządek dzienny: 1) Odczytanie protokołu z ostatniego Zgromadzenia; 2) Odczyt prof. Steingraba: „O wodach odpadkowych fabrycznych.“ 3) Wniosek członków.

— **Towarzystwo muzyczne i konserwatorium** wyjechało na próby i produkcyjne sale do Kasynie wojskowej przy ul. św. Tomusza, L. 42. Pierwszy wiecór Towarzystwa odbędzie się już w nowej sali w końcu bieżącego miesiąca.

— **Zarząd muzyki krakowskiej** na intencję pomysłowego rozwoju zamówił na jutro w kościele XX. Pijarów o godzinie 10 zrana uroczyste nabożeństwo, podczas którego nowa orkiestra przegrywać będzie. Instrumentami są własnością Towarzystwa przyjaciół muzyki krakowskiej. Sala ćwiczeń znajduje się przy ulicy Szpitalnej (I piętro Nr 22).

— **W Szkole handlowej** rozpoczęły się wczoraj wieczorne wykłady balnaterii.

— **Na torze wycięgowym** znalezione zostały wczoraj, w czasie robót na Błoniach, dwie monety starożytne; jedna z popiersiem Jana Kazimierza, nosząca datę 1661 r., druga z popiersiem Augusta III z r. 1754.

— **Szkoła zręczności.** Towarzystwo pedagogiczne wniosło do Rady miejskiej sprawozdanie o stanie szkoły zręczności za rok szkolny 1889/90, prosząc o subwencję na rok bieżący. Ze sprawozdania tego okazuje się, że szkoła miała dochody następujące: pozostałości z roku ubiegłego 28 cz. 73 et., subwencja m. Krakowa 500 złr., dar Obywatelstwa Miłosierdzia 50 złr., z opłat uczniów 48 złr., razem 626 złr. 73 cent. Na placę nauczyciela, światła, opał, usługi, materjał drzewny i uzupełnienie narzędzi, oraz drobne wydatki wydano całkowicie uzyskane dochody. Z powodu istnienia tej szkoły, odbył się w Krakowie kurs wakacyjny dla nauczycieli, na który Sejm wyznacza corocznie po 800 złr. W tym roku korzystało z kursu 25 nauczycieli z różnych okolic kraju. Szkoła zręczności od czasu swego istnienia t. j. od dwu lat uodolnia do 100 nauczycieli do udzielania tej nauki i przez nią krzewi się nauka zręczności w kraju. Szkoła mieściła się w salach *Collegium Juridicum* bezpłatnie — obecnie sala ta zajęta dla Studium rolniczego, a szkoła mieści się w najładnym lokalu przy ulicy Kanoniczej Nr 16 na parterze.

— **Sekcja zwłok s. p. Henryka Kretschmera** wykażała, iż pałł on ofiarą silnego zszaczenia tak symbolicznie, że ratunek skutecznego był prawie niemożliwy, mimo rychłego przybycia straży, która nadjechała, w pierwszej chwili starała się dostać do piwnicy, gdzie leżał Kretschmer. W ciemności wasszże trudno było odnaleźć drzwi, a lampy użyć nie można było z powodu obawy eksplozyj. Kretschmera wyniosła straż, gdy jeszcze dawał słabe oznaki życia, lecz nie podobna go już było uratować, choć zaraz udzielono mu pomocy lekarskiej.

Z praktykantów jeden Albin Tygan, syn niedawno zmarłego urzędnika kolei Karola Ludwika, ma twarz ciłą, obie ręce i bok lewy poparzony. Praktykant B.rkowski ma poparzone twarz i ręce, a nadto opalone włosy z tyłu głowy. Jest pewna nadzieja, że objawy praktykanci utrzymać zostaną przy życiu.

— **Petycja nauczycieli.** Nauczyciele tutejszych szkół ludowych wnieśli prośbę do Sejmu o przyznanie im dodatków na mieszkanie. Motywują petycję tem, że przez podwyższenie pensji stracili pobierane do wejścia nowej ustawy w życie dodatki osobiste w kwocie 100 i 200 złr. rocznie; przytaczają także, że skromne mieszkanie kosztuje w Krakowie 300—400 złr. rocznie, a więc prawie połowę pensji nauczyciela.

— **Mogila Wandy.** Starodawny ten kopcik, w skutek nieczytawy p. konserwatora sabytkowy prof. Lepkowskiego, już przed 10 laty przyjęty został przez Wydział krajowy na własność kraju. Darowali go XX. Cystersi mogilecy. P. Alfred Milleski upo rzędkował nad nim opiekę Rady powiatowej. Następnie gdy w r. 1887 (w styczniu) przyszło do sypnia walów około kopca, wdał się także w tę sprawę p. konserwator, zastrzegając całość mogiły i możliwość przystępu do niej dla zwiedzających, a poręcono to ze strony wojskowej i w następnych słowach protokołu: *Der freie Zutritt zu dem Hügel bleibt in Friedenszeiten für Jedermann gestattet.*

Mogila Wandy, na którą wychodziło się bez chodnika, miała powierzchnię w wielu miejscach zryta, posarpana. Na szczycie były nieforemne szczytki ogłone (wcale nie starczyłszy) słupa i wielki drewniany trygwał niemierny. Ostateczne otoczenie wojskowe ukryło prawie kopcik. Przejeżdżając przed paru laty przez Kraków p. Kornel Kozerski, emeryt, radca stanu, oglądając kopcik, postanowił własnym bardzo znacznym nakładem utrwalić go gruntowną naprawą — więc: okoleniem i samego sypu, podmurowaniem z wielkich głazów zrobionem, a przy krytym danią — wykonaniem prowadzącej na szczyt okolicznej ścieżki — wreszcie położeniem na wierzchu na podmurowaniach ciosowych stopniach, brył granitowych z napisem „Wanda“ z kamiennym orłem na nieb. Rysunek tego orła dał Matejko. Na tyle zezwolił p. konserwator — tyle też wykonano. Robotą właśnie się kończy, za którą godzi się zapisać p. Kozerskie mu wyraz wdzięczności.

— **P. Minister oświecenia** orzekł, że przyznane urzędnikom państwowym zniżenie ceny jazdy i transportu na kolejach państwowych, przysługujące także suplantom szkół średnich i przemysłowych państwowych. P. Minister oświecenia wydał również okólnik do władz szkolnych krajowych, zaalecający większe baczenie na fizyczny rozwój młodzieży, a to przez gimnastykę, kąpiele, ślizgawkę i urządzanie zabaw na wolnym powietrzu.

— **Krajowa Rada zdrowia** odbyła 7 października b. r. szesnaste posiedzenie, na którym następujące sprawy były przedmiotem obrad i uchwał: 1) Wydano opinię w sprawie sposobów desinfekcji smat w papierni w Poboczu; 2) Wydano opinię w sprawie sposobu oświetlenia fabryki stolarskiej braci Weselaków we Lwowie; 3) Roztrząsano sprawę zamknięcia części cmentarza w Podhajcach, jakoteż sprawę grobowca na tymże cmentarzu; 4) Wydano opinię w sprawie zachodzących oskoldziłości dla zdrowia robotników w destylarni nafty w Glinisku maryampolskim; 5) Przedstawiono opinię w sprawie potrzeby osobnego pawilonu obok szpitala, na pomieszczenie sporadycznych przypadków chorób zakaźnych we Lwowie; 6) Wydano orzeczenie co do sposobu wyrobienia śnia spodium w fabryce w Dąbiu; 7) Przedłożono opinię w sprawie wadliwości zdrowotno-polijnych w destylarni nafty w Kolomyi.

— **Pląte gimnazjum we Lwowie.** Na przedwczorajszym posiedzeniu rady miejskiej lwowskiej radny Dr Maryjański referował o aktywowaniu V gimnazjum. Podniósł on, że gimnazjum Franciszka Józefa jest w tym stopniu przepelnione, że z filii jego, mieszczącej się obecnie w murach gimnazjum pobornadynskiego, utworzyć można osobne gimnazjum. Rząd okazał się skłonny do tego, odniósł się jednak do Rady szkolnej z zapytaniem, w jakiej mierze kraj (względnie Wydział krajowy) i miasto przyczyniłyby się sechciało do kosztów aktywowania. Sekcja szkolna proponowała ofiarowanie rządu na przeciąż lat trzech kwotę 3000 złr. rocznie, t. j. tyle, ile wynosi oszczędność za lokalności szkolne, natomiast sekcja finansowa postanowiła zalecić Radzie, i aby dała odpowiedź rządowi w tym duchu, że miasto nie jest obowiązane do żadnych prestacji na cele szkół średnich. Zakładanie ich i utrzymywanie jest z mocy ustawy wyłącznym obowiązkiem państwa, — miasto Lwów zaś, które już i tak bardzo wiele na cele szkół średnich wyłożyło, postawiwszy własnym nakładem gmach dla gimnazjum im. Franciszka Józefa i Szkoły realnej i które na cele szkół ludowych miejskich już rocznie kwotę 316,000 złr. wydaje, nowych ciężarów na siebie brać nie może. W rozprawie nad wnioskiem sekcji finansowej zabrał głos radny Dr Gerstmann, który stanął w obronie wniosków sekcji szkolnej, bo sprawa kreowania nowego gimnazjum dla miasta obojętną być nie powinna, zarówno ze względu na moralne, jak i materialne korzyści. — Rada jednak znaczną większością przyjął wniosek sekcji finansowej.

— **Muriel Dowie.** Ekscentryczna wycieczka panny Meré Muriel Dowie do Karpat, o której dawniej do nosiliśmy, stała się dla niej nader cenną reklamą. Panna Dowie, dotąd niemierna (pisywała bowiem dotąd tylko powieści do podrzędnych piśmie), po swym odesycie w British Association, stała się odrazu sławną. Pismo *The Gentlewoman* wniósłoby ją słotą galaretki oliwnej. The Victoria Wreath, jaka pieszna osa kobietom, odznaczającym się w sztukach, naukach, literaturze, lub też jakim czynem kobiecego poświęcenia lub śmiałości. Największy dziennik prowincjonalny *Yorkshire Post* zaangażował ją za korespondentką i plał jej co najmniej 200 marek za każdy list, jaki co tydzień do pisma tego dosyła. *Przeгляд The Fortnightly Review* na miesiąc bieżący za wiera jej artykuł, opisujący wycieczkę w ojczyźnie nasze strony. Obecnie ona w artykule tym ukazanie się wkrótce książki, w której zamierza opisać swą podróż z wszystkimi szczegółami i dołączając do niej historję Malorusi, do której szuka materjałów w „British Museum.“ Panna Dowie pisze bardzo sympatycznie o Polsce i o języku naszym.

— **Niezwykły podróznik** przejeżdżał w tych dniach przez Odesę. Jest nim Hiszpan, baron Deroult Ascento, który pod wpływem chorobliwej manii czy też ekscen-

tryczności nie może inaczej wybiec, jak tylko w wagonie kolejowym (i to jeśli tenże znajduje się w ruchu), w kajucie parowca lub w omnibusie. Życie podróżnicze prowadzi też wskutek tego już od lat czterech i od tego czasu nie spał nigdy w łóżku. Do Odesy przybył parowcem i tegoż dnia o godzinie 11 wieczorem udał się do Moskwy, skąd zamysła podążyć do Petersburga itd.

— **Stare monety.** Dziennik peruwiański *Caïlo* donosi, iż przy kopaniu studni w Wiktorji (kolonia angielska) znaleziono stłte monety obcisłe, liczące co najmniej 3000 lat istnienia. Przynajmniej, iż zostały zagrzebane przez szlachę chińskich, którzy widocznie dotarli aż tam na 1000 lat przed erą chrześcijańską i na 2500 lat przed odkryciem Ameryki.

— **Nekrologia.** Julian Gutowski, notaryusz, b. poseł do Sejmu i do Rady państwa, zmarł tu dnia 17 b. m., przeżywszy lat 67. Zmarły pochodził z rodziny krakowskiej, jego ojciec brał udział w powstaniu Kościuszkowskim. Jako notaryusz rozpoczął zwód w N. Sączu i z tego miasta otrzymał mandat poseselski. Oddany pracom zawodowym, używał powołanego do społeczeństwa szanunku. Pogrzeb odbędzie się jutro w niedzielę dnia 19 b. m. o godzinie 3 po południu z domu pod L. 4 przy ul. Gołębiej.

— **Otrzymane pisma:** Komitet zarządzający Opieką nad weteranami wojsk polskich z r. 1830/31 prosi najuprzejmie weteranów wojsk polskich 1830/31 r. o łaskawe spieszne nadesłanie wiadomości o miejscach zamieszkania i pobytu do komitetu, ulica Gołębia Nr 5 na dole, albowiem komitet pragnie wszystkich zaprosić na uroczystość 60 letnią, 29 listopada odbyć się mającą w Krakowie.

Kawery Konopka, przewodniczący komitetu.

Doniesienia polityczne W Policji złożono następujące przedmioty: trzy książki, z których dwie z napisami: „Mężczyzna i kobieta“, „Miłość i radość“, znalezione w dniu 13 b. m. wieczorem na ulicy Grodzkiej, a trzecia do nabożeństwa, którą Andrzej Cytera znalazł w d. 15 b. m. wieczorem na plantacjach w pobliżu ulicy Kolejowej; list bez adresu i pelnomocnictwo w sprawie spadkowej po Bolesławie Paszczyku, które Edward Uziębło, uczeń szewski, znalazł w d. 12 b. m. na Ryнку pod kościołem N. P. Maryi; cztery kopuny od listów uprzywilejowanego galicyjskiego Banku hipotecznego; każdy na 26 złr., które Stanisław Kornia, woźny Towarzystwa przyjaciół sztuk pięknych w Krakowie, znalazł w d. 6 b. m. na sali wystawowej Towarzystwa; paczkę zawierającą kilkadziesiąt pudełek czemidla na obuwie, prawdopodobnie kradzionych, a które w nocy z d. 13 na 14 b. m. odebrał nadstróżnik rogatki podgorńskiej Wiczeorek chłopu, wiozącemu takowe do Krakowa; zegarek złoty damski z emaliowanem z jednej strony wyobrażeniem kobiety, z fabryki „Patek et Co. w Genewie“, który odebrano od nieznanego chłopca jeszcze w lipcu 1887 r. złożony w Policji Szymon Szerer, handlarz drobnu a po odebraniu którego pomimo kilkakrotnego ogłoszenia nie zgłosił się dotąd prawy właściciel.

Repertuar teatru krakowskiego.

W niedzielę 19 b. m.: Po raz drugi: *Jedenaste przykazanie*, komedia w 3 aktach A. Tellera, zlokalizowana przez J. J.

We wtorek 21 b. m.: Po raz trzeci: *Jedenaste przykazanie*, komedia w 3 aktach A. Tellera, zlokalizowana przez J. J.

Dnia 17 października deszcz ciągnął przy silnym powietrzu; termometr od 3,2 doszedł tylko do 5,7 C. Barometr nieco stoi; o godzinie 7ej rano dnia 18 października stan jego był 731,2 mm., termometr 5,2 C. Wiatr zachodni.

W niedzielę dnia 19 października: św. Jana Kantego; w poniedziałek 20 b. m.: Przeniesienie św. Wojciecha.

Dział ekonomiczny.

Towarzystwo krajowego wyrobu obuwia zawiązało się we Lwowie, na podstawie ustawy o stowarzyszeniach zarobkowych i gospodarczych z ograniczoną poręką. Udział wynosi 10 złr. Mający chęć przystąpić do tego stowarzyszenia, mogą zgłosić się do jego biura, Rynek 1, 25, drugie piętro w oficylnie, od godz. 6—8 wieczorem.

O **tarjfe strefowej** dla towarów na państwowych kolejach Węgier, telegrafują do *Przeglądu* z Pestu, iż minister handlu udzielił już do zapoinowania projekt tej tarjfy tym austriackim kolejom, które biura udział w komunikacji kolejowej między Wiedniem a Pestem.

Projektowana tarjfa stoi na wysokości obecnej z uwzględnieniem refakcji, przyznawanych przy przewozie towarów w otwartych wozach, wynosi przeto przeciętnie jedną trzecią obecnie obowiązującej tarjfy, a pomimo tak znacznego obniżenia, zastrzegł sobie minister handlu prawo przyznawania dalszych refakcji dla większych transportów i w pewnych kierunkach wysyłanych.

Budżet krajowy Austrii niższej na rok 1891 przedstawia się w następujący sposób: Wydatki 7,896,000 złr., dochody 6,917,000 złr., niedobór 979,000 złr. Deficyt zwiększył się w porównaniu 1890 r. o 309,000 złr., a znalazł on pokrycie w zapasach kasowych, które wyniosły w dniu 3 września b. r. 805,000 złr. Najważniejsze pozycje wydatków obejmują: wydatki na cele sanitarne i dobroczynne 2,179,000 złr., na oświatę 2,157,000 złr., na budowę publiczną 1,264,000 złr., bezpieczeństwo publiczne (łącznie z domami pracy przynusowej) 734,000 złr., administracja krajowa 438,000 złr., wreszcie na długi 656,000 złr. W dziale dochodów najważniejszą jest pozycja dodatków do podatków w sumie 5,9 miliona. Na razie postanowił Wydział krajowy nie podwyższać dodatków, lecz pokrywać niedobory pożyczkami z funduszu indemnizacyjnego, który rozporządza dzisiaj zapasem kasowym w sumie 5,300,000 złr. Ponieważ w chwili uformowania tego długu w 1895 r. spodziewano, że nadwyżka w tym funduszu w sumie 2,4 miliona, więc będzie można aż do roku 1895 pokrywać roczne niedobory awansami *a conto* owej nadwyżki. Nie wystarczy to jednak na pokrycie większych wydatków inwestycyjnych, których sama regulacja Wiedni i udział krajów w budowie kanału z Odry do Dunaju wymagać będą przeszło 8 milionów złr.

W sprawie otwarcia granicy cesarstwa Niemieckiego dla przywozu bydła rzeźnego z Austro-Węgier, telegrafują z Monachium do dzienników wiedeńskich, iż rząd bawarski za osobistą inicjatywą ks. reagenta przedłożył niemieckiej Radzie związkowej wniosek, w myśl którego mają rząd krajowy otrzymać upoważnienie do zezwolenia na dozwolę bydła rzeźnego z Austrii do miast, posiadających własne rzeźalnie. Wniosek powyższy uzyska niezawodnie w najbliższym czasie przyzwo-

lenie Rady związkowej, albowiem ceny mięsa podniosły się w niektórych miejscowościach tak znacznie, iż Rady miejskie i różne korporacje w licznych petycjach najusilniej o otwarcie granicy rząd upraszały.

Wiedeń 17 października.

(G) Sytuacja giełdowa zmieniła się dzisiaj dwukrotnie pod wpływem wiadomości z zagranicznych targów. Początkowo brzmiały one pomyślnie, zwłaszcza z Londynu, a wigo też kursa się podniosły, później z Berlina doniesiono o zmianie tendencji z powodu spadku rubla, poszedł więc znów targ tutejszy w kierunku zniżkowym.

Stosunkowo zarobiły najwięcej walory bankowe i niektóre górnice pod wpływem wiadomości o pomnożeniu znacznym parku kolejowego. Staatsbahn straciła cokolwiek, albowiem przewidują podwyższenie wydatków administracyjnych.

Renty okazały się stałą tendencją, z wyjątkiem austriackiej renty złotej; dewizy i waluty nie uległy prawie żadnej zmianie.

Ostatnie notowane: renta pap. 88—, srebrna 88-25, złota 107-35, austr. papierowa 101-30, Anglobanki 160-60, Kredyty 305-60, Bankverein 119—, Unionbanki 242-75, Länderbanki 230-30, Alpeiny 93-70, Ludwiki 200-50, — Marki niem. 56-45.

Telegramy własne „Czasu“.

Lwów 18 października. (Ze Sejmu). Posiedzenie sejmowe rozpoczęło się o godzinie kwadrans na 12.

Wskutek nagłego wniosku p. Czartoryskiego uchwalono Izbą przekazać sprawozdania Rady szkolnej komisji szkolnej do zatwierdzenia.

Po przystąpieniu do porządku dziennego zabrał głos poseł Władysław Koźłowski celem uzasadnienia swego wniosku w przedmiocie rewizji instrukcji dla Wydziału krajowego. Przede wszystkim zaznaczył on, że podobny wniosek postawił już w r. 1877, który odesłany do osobnej komisji, dla braku czasu nie został zatwierdzony. Mowca przynajmniej, że zachodzi potrzeba zwiększenia wpływu Marszałka krajowego w Wydziale krajowym, ażeby miał możność wydawania pewnych zarządzeń, a przedewszystkiem, aby miał większą świadomość spraw, które pod uchwałę Wydziału krajowego przechodzą.

Nie należy jednak o tem zapominać, że żadne najlepsze ustawy i instrukcje nie stworzą dobrej administracji, jeśli nie będzie odpowiednich wykonawców. Mowca domaga się dalej zmiany paragrafu dotyczącego spraw uchwalonych w Sejmie, a wymagających cesarskiej sankcji, lub też uchwalonych w Sejmie rezolucyj do rządu, ażeby takowe przedkładane były w opracowaniu sprawozdaniu na podstawie dyskusji w Sejmie przeprowadzonej. Następnie żądał mowca, aby Wydział krajowy podawał do publicznej wiadomości wyciągi z protokołów swych posiedzeń, w częstotliwości niż raz na miesiąc terminach. W końcu uszanuje za potrzebą zmianę ustawy służby krajowej, która w 11 różnych rozporządzeniach, wymaga uzupełnienia.

Następnie uzasadnił poseł Stanisław Madaeński w pierwszym czytaniu swój wniosek także w sprawie zmiany instrukcji dla Wydziału krajowego. Podniósł on, iż zarządzenia z ostatnich czasów wyłożył z. zw. kwestyę reformy Wydziału krajowego, jako nagłą. W kraju objawiło się znaczne zaniepokojenie. Mowca czuje się w obowiązku opinią uspokoić, a raczej przyczynić do zniepokojenia sprawozdań do właściwych rozmiarów. Sejm ceni instytucję Wydziału krajowego tak samo jak dotąd i wierzy w nią. Znaczną część zasługi w podźwignieniu kraju przypada Wydziałowi krajowemu w udziale. Jego historia pełna talentów, poświęcenia, patriotyzmu i pracy. Dziś brakuje tam jednolitości, równomierności i jednostajnej sprężystości. Prawda, że normy organizacyjne nie rozstrzygają o wszystkim, ale kwestya osób nie należy do mowy, lecz do członków Wydziału krajowego i do Sejmu. Co się tyczy tych norm, mowca nie rusza statutu, a ogranicza się tylko do instrukcji przez Sejm uchwalonej. W duchu niezdrowym poczyna, przenikając ją wykonańców i może wydać chorobliwie skutki. Oparta na instrukcji praktyka Wydziału krajowego wychodzi ze założenia, że Wydział składa się właściwie tylko z sześciu członków Wydziału krajowego, zaś Marszałek jest odrębną osobą poza Wydziałem, którego służy tylko formalne przewodniczenie w obradach tego grona. Mowca w dłuższym wywodzie prawniczym dowodzi, że to założenie jest mylne, tudzież że Marszałkowi przysługują należyte przewodnictwo w pełnym znaczeniu. Oto główny cel wniosku: spójność członków Wydziału krajowego, ażeby zabezpieczyć prawdziwą kolegialność i u-mocnić ich ster. Mowca wyraża cztery myśli przewodnie, cechnące środki do tego celu we wniosku dążące.

Pierwszą jest zwiększenie atrybucji Marszałka wogóle przez usunięcie z instrukcji sstrykcyjności, a nadanie jej elastyczności, ażeby Marszałek mógł zawsze jak najlepiej spożytkować siły osób, które mu Sejm do Wydziału wybierze. Wynika stąd znieślenie przynależnego rozkładania czynności Wydziału krajowego na 6 stałych departamentów, nadanie mu prawa układania porządku dziennego

obrad i możności obznajomienia się naprzód z przedmiotem obrad, tudzież inne środki, jak prawo wyłączenia dawania urlopów i prawo wydawania rozporządzeń instrukcyjnych co do wewnętrznego porządku czynności. Członek Wydziału krajowego który nie urzęduje bez urlopu więcej, jak miesiąc, traci mandat. Z powodu zwiększonej pracy Marszałek ma prawo powierzyć część jej stałe zastępcy, chociaż sam urzęduje.

Druga myśl przewodnia polega na uproszczeniu czynności dla zapewnienia szybkości, a to za pomocą lepszego określenia spraw mających się załatwić toczniczo (które mowca proponuje), tudzież przez dopuszczenie urzędników na posiedzenia z głosem doradczym.

Trzecia myśl wytyczna polega na zorganizowaniu biur urzędników stosownie do działów prac pod zwierzchnictwem radców odpowiedzialnych wprost członkom Wydziału krajowego, którzy są naczelnikami departamentów — a Marszałkowi, jeżeli pracują pod jego dyspozycją, a nie w departamencie.

Ostatnią wytyczną jest zwiększenie odpowiedzialności członków Wydziału krajowego przez to, że obowiązani będą bronić swoich prac nie tylko w Sejmie, ale i po komisjach sejmowych.

Mowę Madaeńskiego przyjęto łucznymi oklaskami. Wielu posłów gratulowało mowcy.

Wnioski o zmianę instrukcji dla Wydziału krajowego odesłano do osobnej komisji z 12 członków wybrać się mającej.

Wniosek p. Merunowicza w sprawie urzędowania sądów gminnych dla spraw policyi miejscowej odesłano po uzasadnieniu do komisji gminnej, a sprawozdanie Wydziału krajowego o wniosku p. Rutowskiego w sprawie ulg w podatku do podatków dla krajowych przedsiębiorstw przemysłowych — do komisji przemysłowej.

Komisji prawniczej przekazano: a) sprawozdanie Wydziału krajowego z petycji Zygmunta Prószkińskiego i innych w sprawie ustanowienia nowego sądu powiatowego w Skrzydlnej; b) sprawozdanie Wydziału krajowego o wnioskach do zmiany sejmowej ordynacji wyborczej i statutu krajowego; c) sprawozdanie Wydziału krajowego o wniosku Sawcsaka i tow. w przedmiocie zmiany kompetencji sądów, powołanych do judykatury w sprawach o czynny karygodny, objęte ustawą o zapobieganiu chorobom zwierzęcym zaraziłymi.

Sprawozdanie Wydziału krajowego w przedmiocie presteżczenia sześciu-klasowej szkoły żeńskiej w Kolomyi na osmioletnią szkołę wydziałową, przekazało komisji szkolnej.

Z kolei sprawozdano wybory nowych posłów: Oktawa Sali, Apolinarego Horwatha i Wojciecha Mizi.

Uchwalono zezwolić gminie miasta Radymna na pobór opłat od słodzonych trunków spirytusowych po 4 ct. od 1 litra na 6 lat od 1891 do 1896.

Udzielono koncesyj na pobór opłat mylnicznych na 5 lat od dnia wejścia w wykonanie uchwały sejmowej: a) obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Surochowie od mostu na rzece Sikle; b) obszarowi dworskiemu w Spasie od mostu na Dnie strze; c) obszarowi dworskiemu w Koninowicach Siemianowskich od dwóch mostów na Dniestrze; d) obszarowi dworskiemu w Sarmaczówce od mostu na rzece Lubaczówce; e) Radzie powiatowej w Złoczowie na drodze powiatowej złoczowsko-żydowskiej; f) Radzie powiatowej w Dąbrowy od mostu na rzece Młynówce w Radgoszczy; g) Radzie powiatowej w Krośnie od mostu na Wiśloku przy drodze z Krosna do Korczyn; h) Radzie powiatowej w Chranowie na drodze powiatowej wrocławskiej z Chranowa do Jaworzna.

Członkami rady nadzorczej Banku krajowego zostali wybrani: Hipolit Bohdan, Henryk Kieszkowski i Dr Klemens Zywicki.

Pogorzelskom gminy Ożomla udzielono zapomogi w kwocie 300 złr.

Przy końcu posiedzenia odczytano wniosek p. Abrahama w sprawie o zaprowadzenie krajowych opłat konsumcyjnych. Następnie odczytano interpelację Rożankowskiego: po co wysłano ajenta policyjnego w okolice Złoczowa i Glinian, tudzież interpelację Okuniewskiego w sprawie wysłania wojska do Gwoźdźca i Kramarczyka o niszczeniu lasów w powiatach limanowskim, nowotarskim i sandeckim.

Posiedzenie zamknięte zostało o godz. 2. Następnie odbędzie się we wtorek.

Lwów 18 października. Na wczorajszym wieczornym posiedzeniu Kola posłów konserwatywnych wybrano prezesem hr. Jana Tarnowskiego, zastępcami Gorayskiego i hr. Borkowskiego, sekretarzami Włodzimierza Kozłowskiego i Trzecińskiego.

Następnie z powodu przedłożenia rządowego o organizację służby zdrowia w gminach i obszarach dworskich w naszym kraju, poruszył Zygmunt Kozłowski kwestyę, o ile rząd miałby się przychylnie do kosztów wprowadzenia w życie tej instytucji. Sprawę tę odroczono jednak do następnego posiedzenia, które się odbędzie we wtorek.

Lwów 18 października. Rada nadzorcza Banku krajowego zgodnie z dyrekcją postanowiła na razie nie podwyższać stopy procentowej, pomimo podwyższenia stopy Banku austro-węgierskiego. Następnie uchwalono rzecz ważną, t. j. przepisy o udzielaniu zaliczek na warty publicznych składów krajowych. Zaliczki będą udzielane od 60

do 70 procent wartości produktu, we Lwowie przez kasę Banku, a w Krakowie przez powiatową Kasę oszczędności. Przepisy te wymagają jeszcze zatwierdzenia Wydziału krajowego.

Paryż 18 października. Na zgromadzeniu wyborców oświadczył Naquet, iż nie wie on nie o trzech milionach, przeznaczonych przez księżkę d'Uzès na cele balanstwowej agitacji, natomiast zaś wie, że monarchiści ofiarowali na rzecz balanstwu 1,300,000 fr. Naquet zaznacza, że nie zmieni swoich rewolucyjnych przekonań i że na dal jest za ustawy konstytucyjnej. Większość zgromadzenia uchwalila Naquetowi wotum ufności, wzywając go, aby mandat nie składał.

Ogłoszonym zostanie awans 20 pułkowników w miejsce niedołężnych do służby jenerałów.

Rzym 18go października. W mowie swojej w Turynie nie poruszy Crispi sprawy przyszłych wyborów do Izby, lecz wyłącznie omawiać będzie kwestyę socjalną.

Bukareszt 17 października. Długoletni poseł w Londynie ks. Jan Ghika podał się do dymisji.

Belgrad 18go października. Rząd przedłożył skupczyźnie dyplomatyczną korespondencyję z Austro-Węgrami w sprawie regulacji żelaznej bramy.

Zofia 17 października. Rokowania z Austro-Węgrami o zawarcie konwencji handlowej zakończyły się pomyślnie. Podpisanie konwencji nastąpi już w najbliższych dniach.

Telegramy biura koresp.

Wiedeń 18 października. Arykścią Franciszek Ferdynand d'Este, pułkownik IX pułku huzarów, zamianowany został komendantem tegoż pułku.

Wiedeń 17 października. Z polecenia dyrekcji policyi ogłoszono wczoraj w nocy dyrekcyje kolei konnej plakatami wystosowane do siebie restrykcji namiestniczym, opiewającej, iż z powodu nielojalnego postępowania personelu służby tramwajowej ministerstwo handlu i namiestnictwo zawiesiło dalsze badanie żądań personelu, a miano wiecie do chwili, póki nie będzie miało gwarancji, iż bezrobocie nie zostanie ogłoszone. Strejkujący nie mogą się spodziewać żadnej względności ze strony władz. Wydane zostały zarządzenia, wykluczające wszelką możliwą zakłócenia spokoju i porządku publicznego.

Dzisiejsze dzienniki podają sprzeczne doniesienia o wrażeń, jakie wywarł powyższy restrykt. Jedne twierdzą, że niebezpieczeństwo wybuchu bezrobocia trwa jeszcze, podczas gdy inne znów są zdania, że obawa strejku już przemija.

Wiedeń 18 października. Delegowani od służby tramwajowej robili dzisiaj przed południem w dalszym ciągu starania pojednawcze z dyrekcją policyi i namiestnictwem. W południe odbyła rada adzorcza Towarzystwa kolei konnej posiedzenie, celem zajęcia stanowiska wobec żądań służby.

Wiedeń 17 października. Z powodu projektu wanego na jutro ogłoszenia strejku personelu tramwajowego poczyniono wojskowe i policyjne zarządzenia celem utrzymania porządku. Postarano się też o utrzymanie ruchu tramwajów na wypadek bezrobocia. Do południa nie osiągnięto żadnego porozumienia między personelem a dyrekcją.

Praga 18 października. Na wczorajszym posiedzeniu komisji ugodowej byli obecni wszyscy jej członkowie.

Gregr popiera wniosek, aby najpierw obradować nad reformą ordynacji wyborczej, a następnie za jąć się dopiero ustawą o kuryach. Na to, aby Niemcy mieli swą reprezentację w Wydziale krajowym, znalazłaby się na razie inna forma.

Herold życzy sobie, aby stronnictwo czeskie miało przedewszystkiem zapewnioną większość, nim o ugodzie będzie można pomyśleć. Mowca wnosi, aby nad wnioskiem Schmeykala przejść do porządku dziennego.

Katschera mniema, że motywa wniosku Schmeykala są bezasadne.

Clam-Martinitz zgadza się z formalną stroną wniosku Schmeykala i będzie za nim głosował; wniosek Gregra uważa on za równoznaczny z odroczeniem ugody ad calendas graecas, na co zgodzić się nie może. Uznaje on prawo Niemców do reprezentacji w administracji krajowej, które to prawo można im przyznać jeszcze przed wejściem w życie ustawy o kuryach. Przedewszystkiem chodzi mowcy o wyjaśnienie sytuacji, chociaż jest wątpliwym, czy rezultat wyjaśnienia tego będzie można nazwać pomyślnym. Szanse przejścia do skutku ugody, której wszystkie punkta chciałaby szczerze utrzymać, zdają mu się wśród obecnych stosunków niepewne. Prawo wyborcze kuryi większej własności wymaga też kwalifikowanej większości. Wprowadzenia takiej ustawy wyborczej należałoby użyć jako probierza, czy punktacje ugodowe będą się mogły utrzymać. Przez ustawę reformy wyborczej można byłby umożliwić pożądaną reprezentację Niemców w tej kuryi. Wcześnie więc mowca, aby po ukończeniu obrad nad przedłożeniem o radzie kultury krajowej przystąpić z szasz do narad nad organizacją wyborów w kuryi własności większej niefidukomisowej.

Plener zwalcza w dłuższej przemowie zdania mowców poprzednich i żąda ustawy o kuryach

mianowicie z tego powodu, aby Niemcy wybory do Wydziału krajowego na podstawie własnego prawa przedsięwzięć mogli. We wniosku Niemców nie podniesiono wcale, że udział ich w wystawie ma mieć znaczenie koncesyj dla Czechów. Faktycznie tylko kwestya obciążenia wystawy nabrąła, na życzenie ludności, politycznego znaczenia. Oznaczenie pewnego terminu dla narad komisyj jest rzeczą właściwą, bo chodzi o dobrą wolę i o zaniechanie metody odraczania sprawy w nieskończoność. Nie wydarzyłoby się też nic, ooby cofnięcie danego raz słowa uniewinnić mogło.

Trojan zwałwa wnioski niemieckie.

Bieger zaprzecza młodoczechom prawa przywłaszczania sobie wyłącznej roli występowania imieniem ludu czeskiego. Usposobienie ludu może się jeszcze zmienić. Obecnie trzeba wprowadzić mieć wzgląd na usposobienie, w jakim opinia publiczna skutkiem agitacji zostaje. Mowca trzymać się będzie danego słowa i przyłącza się do wniosku Clam-Martinitza.

Po przemówieniu Vaszatyego w duchu młodoczeskim, zagasło elektryczne oświetlenie, wskutek czego dalsze narady miały być odroczono do dnia dzisiejszego.

Wels 18 października. Cesarz przybył tu wieczorem w celu odwiedzenia córki swej Maryi Waleryi i popitany został przez arcyksiężkę parę, burmistrza i pułkownika Auersperga. Po entuzjastycznym przyjęciu udał się ząd do Lichteneggo.

Zadar 18 października. Dziś odbyło się pierwsze posiedzenie Sejmu krajowego.

Buda-Peszt 17 października. Na posiedzeniu komisji finansowej odpowiadał minister obrony krajowej na interpelację w sprawie węgierskiej fabryki broni. Minister oświadczył, iż zwracał uwagę interesowanych stron na trudności tego przedsiębiorstwa. Rozwitek fabryki leżał, na się rozumieć, w interesie rządu, ale tylko takiej fabryki, która jest w stanie dostarczać żądanej broni. Rząd czynił wszystko w interesie fabryki, co było możliwym, a także według możności udzielał prolongaty terminów, lecz do nieskończoności trwać to nie mogło. Jeżeli kraj będzie posiadał fabrykę zdolną do dostarczania broni, w takim razie minister najchętniej będzie zaspokajał wszystkie potrzeby wojska za jej pośrednictwem. Dopóki takiej fabryki niema, nie mógł też minister, świadomy swej odpowiedzialności, postąpić inaczej, jak to uczynił.

Berlin 18 października. Reichsanzeiger upoważnionym został do oświadczenia, że wieść, jakoby cesarz wyraził ministrowi wojny swe ubolewanie z powodu zajęcia w Chociebużu, gdzie żołnier stojący na strażnicy zabił przechodzącą osobę, nie ma najmniejszej podstawy.

Berlin 18 października. National Zig dowiadyuje się, iż rząd poważnie zastanawia się nad kwestyą reformy podatku od cukru za pomocą obniżenia premii eksportowej.

Hala 18 października. Komisja organizacyjna przedłożyła przerobiony plan organizacji stronnictwa. Uchylono obowiązek dawania stałych wsparć niektórym członkom, aby ich w stronnictwie utrzymać. Na wice stronnictwa można wybierać także kobiety, jako delegatów. Zarząd stronnictwa ma się składać z 12 osób. Postawiono też wniosek, aby rząd mógł na własną odpowiedzialność używać funduszy towarzystwa na cele, jakie uzna za stosowne.

Hala 18go października. Kongres socjalistów przyjął plan nowej organizacji wszystkich głosami przeciw jednemu i postanowił, że siedzibą zarządu ma być Berlin. Na członków zarządu proponuje komisja organizacyjna: Singera, na przewodniczącego, Fischera na sekretarza, a Bebla na kasjera i siedm innych osób na kontrolatorów.

Paryż 18 października. Komisja budżetowa skreśliła za zgodą ministra marynarki 800,000 franków z funduszu przeznaczonego na budowę portów i postanowiła 15 głosami przeciw 6 wnioskowi ministra finansów o założeniu podatku na niektóre specjalności farmaceutyczne przekazać podkomisyi dla wstępnego przedyskutowania.

Lizbona 18 października. Obiega pogłoska, że Kortezy mają być rozwiązane, aby uniknąć mów drażliwych dla Anglii i zapobiedz możliwemu odruczeniu konwencji z Anglią. Rząd stara się już tylko o to, aby niechylił z konwencji klanzy, skądzące handlowi w Afryce zachodniej.

Rzym 18 października. Osservatore Romano ogłasza encyklikę papieża z dnia 15 b. m. do biskupów, duchownych i wiernych we Włoszech, w której Ojciec św. wykasze, że wszystkie czynny rząd włoskiego zmierzają do zniszczenia papieża i osłabienia wiary w katolickich włoskich. Encyklika zaznacza, że byłoby to niezmierna korzyścią dla Włoch, gdyby Papieżowi pozostawili swobodę w wykonywaniu jego wpływu i używania należytej powagi. Naród zaspierzałby żąd pod każdym względem nowych sił.

Rzym 18 października. Agencja Stefaniego zaznacza stanowczo wieści, jakoby Włochy zajęły Kasalę.

Rzym 18 października. Katedra w Sienie spaliła się częściowo skutkiem nieostrożności blacharzy zajętych naprawą kopuły. Ogień zniszczył cynkowe pokrycie kopuły i dach głównej nawy kościoła. Z Florencji przybyła straż ogniowa z całym przyrządem do gaszenia ognia.

Od samego rana zaczęła Etna wybuchać. Wysoki śnieg dymu wulkanicznego unosi się nad środko-

wym jej kraterem. Po stronie Giary dało się uczuć trzęsienie ziemi i spadek rzeźniasty deszcz popiołu.

Rzym 18 października. Pożar katedry w Sienie został prawie zupełnie uszany. Szkoły obciążone na 100,000 franków. Zabytki sztuki ocalały.

Zofia 18go października. Keisę przyjmował wczoraj w zamku Sandrowo delegowanych niedawno związanego bułgarskiego towarzystwa żeglugi parowej, a następnie prezesa komisji Dunajowej Karola Hartleya. Stambulów wyzdrowiał prawie zupełnie.

Nowy Jork 18 października. Przedsiębiorcy kolei na gościńcach i towarzystwa ombusowe rozpuścili wczoraj swą służbę i przyjęli inną, poczem zbiegli się odprawieni woźnice i rzucali kamieniami na powoźki towarzystwa. Kilka osób w omnibusach zostało rannych, kilku woźniców aresztowanych. Poczyniono też stosowne kroki w celu utrzymania porządku.

Waszyngton 18 października. Okólnik, wydany przez urząd skarbu, znosi zakaz przywozu bydła. Przywóz skór jest jednak zabroniony z całej Europy, jeżeli importujący nie wykaże, iż towar przebył desyntezy.

NADESLANE.

(Artykuły w dziale tym nie pochodzą od Redakcyi).

Wszelkie papiery wartościowe, banknoty zagraniczne i monety kupuje i sprzedaje (2253 8-13) pod najkorzystniejszymi warunkami KANTOR WYMIANY filii c. k. nprz. galic. Banku hipotecznego w Krakowie, Rynek, I. 30. Zlecenia z prowincji uskutecznią się odwrotną pocztą bez doliczenia prowizji.

50.000 złr. wynosi głowaa wygrana losów wiedeńskiej wystawy. Zwracamy uwagę czytelników, że ciągnięcie nastąpi już 30 października. (2375-1-)

JAN GALL

udziela lekcyi śpiewu solowego w mieszkaniu swem przy ulicy Brackiej Nr 13, II piętro. (2353 1-3)

Działanie drażniące kopalni, kubeky i esencyi terpentynowej na żołądek, na wewnętrzności i na krzyż coraz to więcej wyklucza te środki w leczeniu przypadłości dla młodych i chorobach pęcherza u starców. Lekarstwo przyjęte przez świat uczony jest Santal Midy; zapach ma przyjemny, działanie jest łagodne i prędkie; to też udrawia po kilku dniach użycia, bez sprawozdania komplikacyj w kanałach przewodnych, z takich słabości, które wymagały dawniej kilkutygodniowego starannego leczenia. (10 2-2)

KWIZDY

c. i k. uprz. płyn przywrotczy (woda do mycia koni) prawdziwy tylko ze znakiem ochronnym jak obok, do nabycia w wszystkich aptekach i drogueryach państwa austr.-węgier. Cena 1-40 złr. Główny skład w aptece obwodowej w Korneuburgu pod Wiedniem Fr. J. Kwizdy c. i k. austr. i kr. rum. nadwor. dostawcy wyrobów weter. (417 8-11)

KURSA TELEGRAFICZNE.

Wiedeń 18 października. 2 godzina 30 min. popoł.

Table with exchange rates for various locations and currencies. Columns include location (e.g., Londyn, Paryż, Wiedeń), unit (e.g., 100 rubli, 1000 koron), and rate.

Berlin 18 października. Banknoty austr. ... 177 60 4%, Listy likw. pol. ... — — Krótki Wiedeń ... 147 45 Akc. kol. Kar. Lud. ... 9 25 Banknoty ros. ... 247 60 austr. kred. ... 170 12 5%, Listy zast. pola. 71 93 Ultimo Wiedeń ... 247 —

ODPOWIEDZIALNY REDAKTOR I WYDAWCA Antoni Klobukowski.

Kurs pieniędzy i papierów publicznych.

Table with exchange rates for various currencies and locations. Columns include location (e.g., Moskwa, Włocławek), unit (e.g., 100 rubli, 1000 koron), and rate.

Table with exchange rates for various locations and currencies. Columns include location (e.g., Moskwa, Włocławek), unit (e.g., 100 rubli, 1000 koron), and rate.

Table with exchange rates for various locations and currencies. Columns include location (e.g., Moskwa, Włocławek), unit (e.g., 100 rubli, 1000 koron), and rate.

Table with exchange rates for various locations and currencies. Columns include location (e.g., Moskwa, Włocławek), unit (e.g., 100 rubli, 1000 koron), and rate.

Table with exchange rates for various locations and currencies. Columns include location (e.g., Moskwa, Włocławek), unit (e.g., 100 rubli, 1000 koron), and rate.

